

Nr 518.

Av herr **Swedberg m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 132, med förslag till lag angående ändring i stadgan den 21 februari 1941 (nr 98) om ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande, m. m.*

I proposition nr 132 föreslås nya grunder för ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande. De nu gällande grunderna beslöt av 1948 års riksdag. På grund av behovet av stark återhållsamhet i fråga om inkomstregleringar för alla samhällsgrupper har något förslag icke sedan dess framlagts. Det förslag till mera definitiv reglering av ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande som nu framlagts föranleder att även pensionsfrågan bör upptagas till behandling.

De nu gällande bestämmelserna för riksdagspensionerna grunda sig nämligen på de arvoden som gällde vid pensionsbestämmelsernas antagande 1947. I den föreliggande propositionen beröras icke frågorna om pensioneringen. Med hänsyn till de ökade arvoden syns dock en översyn av pensionsbestämmelserna böra ske. Det borde övervägas, huruvida icke en höjning av pensionsbeloppen kunde genomföras med hjälp av ökade bidrag från de enskilda ledamöternas sida. För att klarlägga detta problem kräves dock en mera ingående undersökning än vad som i regel står enskilda ledamöter till förfogande. Översynen torde därför behöva verkställas av vederbörande utskott.

I samband härmed bör också en översyn ske av gällande detaljbestämmelser för pensioneringen. Vi vilja i detta sammanhang peka på en punkt, där anledning till ändring kan tänkas föreligga.

En förbättring skulle kunna åstadkommas genom ändring av den ålder, vid vilken pensionsårsberäkningen upphör. Enligt nu gällande bestämmelser skall pension till riksdagsledamot utgå till den som tillhört riksdagen minst åtta år före fyllda 65 år. Vid bestämmelsens antagande 1947 beslöt, att den modifieringen skulle gälla att ledamot av riksdagen för erhållande av pension även skulle få tillgodoräkna sig tid varunder han innehaft riksdagsmannauppsdrag efter fyllda 65 år, såvida tiden hänförde sig till då löpande andrakammarperiod. Anledningen till att en gräns på detta sätt uppsatts var att man ville bidra till förnygringen av riksdagen. Att just 65 år valdes anslöt sig till den då relativt allmänt gällande pensionsåldern för i allmän tjänst anställda. Sedan beslutets fattande ha vissa justeringar i pensionsåldrarna föreslagits innebärande en höjning med ett eller annat

år. Redan av detta skäl föreligger sålunda anledning till jämkning av 65-årsgränsen. Man har anledning anta att pensionsåldrarna skola i en framtid ytterligare höjas. Ett fastställande av en 70-årsgräns för riksdagens del torde sålunda icke vara omotiverad. Eventuellt kunde övervägas att helt slopa åldersgränsen.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i anledning av proposition nr 132 med förslag till nya grunder för ersättning för riksdagsmannauppsdragets fullgörande måtte företaga en översyn av bestämmelserna för pensionering av riksdagsledamöter,

att vid denna översyn måtte beaktas vad ovan anförts samt

att vederbörande utskott måtte verkställa översynen och för riksdagen framlägga de förslag som av denna kunna föranledas.

Stockholm den 10 april 1951.

Ruben Swedberg.

Johan Ahlsten.

Einar Andersson,
Hyssna.

Axel Rubbestad.

Wald. Svensson.

Ivar Johansson,
Mysinge.

Edvin Gustafsson
i Bogla.